

ster betragter det interesserede Vidnes Interesse i ikke at tale som en berettiget Interesse. Jeg betragter den ikke som en berettiget Interesse; den berettigede Interesse i et saadant Forhold er Interessen i at faa Sandheden frem; at en Person kan have Fordel af at tie, giver ham ikke nogen berettiget Interesse i at blive fri for at tale. Men jeg vender tilbage til den Skade, som foraarsages: Der bliver protesteret, herom opstaar der Retstvist, i Tvistemaalet bliver der afsagt Kendelse, Kendelsen bliver appelleret, og paa den Maade kan Vidneførselen gaa med mange Tvistemaal, Kendelser og Appeller. De ville være meget hinderlige for Sagens hurtige Fremme. — Jeg tillader mig at mene, det vil være godt for Sagens Fremme at tage det her fremdragne Punkt med, og jeg haaber heller ikke, at man i den højtærede Ministers Udtalelse maa se nogen absolut Hindring for, at Ministeren vil deltage i at faa dette Punkt medoptaget.

N. Andersen: Jeg ser ligesom det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) en ret betydelig Fordel i, om man kunde komme dertil, at de paa-gældende, selv om de ere interesserede i den foreliggende Sag, dog bliver paalagte Vidnepligt. Jeg tror, det vil være overmaade praktisk og nyttigt ved Afgørelsen af den Slags rent praktiske Spørgsmaal. Jeg har heller ikke i den højtærede Justitsministers Udtalelse fundet nogen absolut principiel Modstand mod en saadan Ordning, hvis Bestemmelsen kunde redigeres paa en fornuftig Maade uden at blive altfor vidtløftig. Jeg haaber, den højtærede Minister vil give os Lov til at gøre et Forsøg i saa Henseende mellem første og anden Behandling, idet jeg er overbevist om, at det i Tidens Løb, naar denne Voldgiftsret skal til at virke, hurtigt vil vise sig at være en ganske særlig stor Vinding, om man kunde komme til det, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds fra først af har foreslaet.

Svend Høgsbro: Jeg er ganske enig med den foregaaende Taler i, at man bør være yderst forsigtig med Behandlingen af det foreliggende Lovforslag og navnlig ikke bør indføre Forandringer deri, som i mindste Maade kunne antages at lægge Hindringer i Vejen for den videre Behandling eller stride mod de Ønsker, der ere til Stede hos Hovedparterne, som vi jo have Repræsentanter for her, men der er dog et enkelt Punkt, jeg gerne vil henlede navnlig ogsaa disse

Herrers Opmærksomhed paa i Tilslutning til, hvad der fremkom fra deres egen Side. Det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen) og jeg tror ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (Jensen) har udtalt Ønske om, at Reglen om, at Vidnepligten over for Voldgiftsrettens Formand her i Byen maa blive udvidet ikke blot til dem, der bo paa Frederiksberg, men ogsaa til dem, der have deres Retslokale i Kjøbenhavn, altsaa Beboerne i de kjøbenhavnske Birker. Hvorfor skal man ikke her gaa et Skridt videre — ja det er kun et Spørgsmaal, jeg henstiller til Overvejelse — og paalægge ogsaa andre, som bo fjernere fra Kjøbenhavn, at møde til Vidneførsel for Voldgiftsretten her i Byen? Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) henviste til, at man med Hensyn til Pligten for den, der er interesseret i Sagen til at vidne, kun gik i samme Retning som Proceskommissionens Forslag. Det vil jo ogsaa være Tilfældet med Hensyn til, hvad jeg her fremdrager; thi ifølge Proceskommissionens Forslag er man ingenlunde begrænset til at møde for sin egen Jurisdiktions Ret. Efter Proceskommissionens Forslag skal man være pligtig til selv for Underretten at rejse 9 Mil pr. Jærnbane eller Dampskib og 3 Mil paa anden Maade og skal for Landsret eller Højesteret være pligtig at rejse henholdsvis 18 eller 6 Mil. I begge de sidste Tilfælde kan Rettens Formand desuden paalægge vedkommende Vidne at møde, hvor i Landet han saa bor, naar han skønner, at det er af Betydning. Hertil hører ganske vist den almindelige Regel, som ogsaa Proceskommissionens Forslag indeholder, at ethvert Vidne skal have Godtgørelse ikke alene for Rejseomkostninger men ogsaa for Tids-spilde, og det mener jeg ganske vist maatte følge med her. Jeg skulde dog tro, at er der nogen Ret, for hvilken det vil have Betydning at faa Vidnerne frem for den selv, for at de selv kunne høre deres Forklaringer og ikke skulle være indskrænkede til at læse dem i den Gengivelse, som en med Sagen i øvrigt ganske ukendt Dommer har givet til en Retsprotokol et eller andet Sted i Landet, saa maa det være den Ret, som der her er Tale om. Jeg forstaaer ganske sikkert Lovforslaget ligesom den ærede Justitsminister, at det tilstrækkelig tydelig er sagt med Henvisningen til Reglerne for borgerlige Sager, at det ikke blot er Voldgiftsrettens Formand, men ogsaa alle dens Medlemmer ja, enhver som helst hørende til Offentligheden, der har Ret til at overvære Vidneførselen for selve Vold-